

de partijen zouden kunnen voorstellen. De culturele voordelen kunnen een voordeel voor de consument vormen in de zin van dit artikel. Concluderend, een ontheffing voor een grensoverschrijdend systeem voor een vaste boekenprijs kan slechts worden verleend — met inachtneming van artikel 151, lid 4, van het EG-Verdrag — indien de betrokken overeenkomst of gedraging voldoet aan alle voorwaarden uit artikel 81, lid 3, van het EG-Verdrag, hetgeen met name veronderstelt dat de aangevoerde culturele voordelen duidelijk worden aangetoond.

- (¹) Cf. artikel 19 van Verordening Nr. 17 van de Raad van 6 februari 1962 — Eerste verordening over de toepassing van de artikelen 85 en 86 van het Verdrag, PB 13 van 21.2.1962, laatstelijk gewijzigd door Verordening (EG) 1216/1999, PB L 148 van 15.6.1999, en Verordening Nr. 1999/0063/EEG van de Commissie van 25 juli 1993 over het horen van belanghebbenden en derden overeenkomstig artikel 19, leden 1 en 2, van Verordening Nr. 17 van de Raad, PB 127 van 20.8.1963. Verordening nr. 1999/0063/EEG werd ondertussen ingetrokken en vervangen door Verordening (EG) 2842/98 van de Commissie van 22 december 1998 betreffende het horen van belanghebbenden en derden in bepaalde procedures op grond van de artikelen 85 en 86 van het EG-Verdrag, PB L 354 van 30.12.1998.
- (²) Cf. de beschikkingen van de Commissie van 25 november 1981 (VBBB en VBVB), PB L 54 van 25.2.1982, en van 12 december 1988 (Publishers Association — Net Book Agreements), PB L 22 van 26.1.1989, alsmede de arresten van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken 43 en 63/82, VBVB en VBBB / Commissie, Jurispr. 1984, blz. 17, van het Gerecht van eerste aanleg van 9 juli 1992 in zaak T-66/89, Publishers Association / Commissie, Jurispr. 1992, blz. II-1995, en van het Hof van Justitie van 17 januari 1995 in zaak C-360/92 P, Publishers Association / Commissie, Jurispr. 1995, blz. I-23.

(2000/C 170 E/163)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1995/99

van Paul Rübiger (PPE-DE) aan de Commissie

(9 november 1999)

Betreft: Richtsnoeren inzake verticale beperkingen

In het kader van de hoorzitting in de Economische en Monetaire Commissie van het EP heeft de nieuwe Commissaris voor mededingingsvraagstukken de nadruk gelegd op de betekenis van openbaarheid en duidelijkheid voor de mate waarin EU-voorschriften worden aanvaard.

Het voorstel voor de richtsnoeren inzake verticale beperkingen omvat 225 punten en de nadruk valt op voorbeelden die niet steeds algemeen kunnen worden toegepast. Aan de andere kant ontbreekt aan het omvangrijke onderzoek van de desbetreffende markt nog steeds een rectificatie die voorkomt dat aan producenten in kleinere landen nadeel wordt toegebracht.

Hoe wil de Commissie op dit gebied zorgen voor optimale openbaarheid en evenwichtige oplossingen vinden ter voorkoming van de gevreesde achterstelling?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(29 november 1999)

Het geachte parlementslid verwijst naar de ontwerprichtsnoeren inzake verticale overeenkomsten die de Commissie op 24 september 1999 heeft gepubliceerd samen met een ontwerp van een groepsvrijstellingsverordening (¹).

De Commissie vindt dat het thans voorgestelde beleid de regels voor verticale overeenkomsten aanzienlijk zal vereenvoudigen en de last van regelgeving zal verlichten, aangezien voor ondernemingen die het aan marktmacht ontbreekt (en dat geldt voor de meeste ondernemingen) een „veilige zone” wordt gecreëerd, waarbinnen zij niet langer de geldigheid van hun overeenkomsten hoeven te toetsen aan de communautaire mededingingsregels. Overeenkomstig deze nieuwe aanpak is de voorgestelde groepsvrijstellingsverordening met een marktaandeeldrempel van 30% van toepassing op alle verticale afspraken die zowel halffabrikaten, eindproducten als diensten betreffen, met uitzondering van een beperkt aantal „hard-core”-restricties en voorwaarden. Dit maakt een einde aan enkele belangrijke tekortkomingen van de drie bestaande groepsvrijstellingsverordeningen betreffende alleenverkoop-, exclusieve afname- en franchisingovereenkomsten, waarop de afgelopen jaar veel kritiek is geleverd omdat de werkingssfeer ervan te beperkt en de aanpak ervan te formalistisch zou zijn en omdat het bedrijfsleven in een keurslijf wordt gedwongen, hetgeen niet verenigbaar is met de ontwikkeling van de productie- en distributiemethoden. De vereenvoudiging die het nieuwe voorgestelde beleid met zich mee zal brengen, zal vooral ten goede komen aan kleine en middelgrote ondernemingen (MKB), die grotendeels onder de nieuwe verordening zullen vallen.

Hoewel ondernemingen met een marktaandeel van meer dan 30 % buiten de „veilige zone” vallen, zij erop gewezen dat op grond van het nieuwe beleid geen vermoeden van onwettigheid rust op hun verticale overeenkomsten, die echter op grond van artikel 81 (ex artikel 85) van het EG-Verdrag wellicht individueel onderzoek behoeven. De begeleidende richtsnoeren zijn bedoeld om ondernemingen te helpen dergelijke onderzoeken uit te voeren en aldus de doeltreffendheid van de mededingingsregels te verhogen.

Bij de opstelling van deze richtsnoeren heeft de Commissie getracht een gedetailleerd en volledig overzicht te geven van een technisch complexe materie. Deze tekst bevat met name een hoofdstuk over de bepaling van de markt, dat gebaseerd is op de algemene criteria van de Bekendmaking van de Commissie inzake de bepaling van de markt van 1997 en dat bedoeld is om ondernemingen meer specifieke richtsnoeren te geven inzake de eventuele problemen met verticale afspraken.

De richtsnoeren zijn in de vorm van een ontwerp bekendgemaakt in het Publicatieblad teneinde alle belanghebbenden in de gelegenheid te stellen hun opmerkingen kenbaar te maken, zodat de Commissie waar nodig verbeteringen en verduidelijkingen kan aanbrengen.

Met betrekking tot de kwestie van de bepaling van de markt zij eraan herinnerd dat de relevante anti-trustmarkt niet noodzakelijkerwijs samenvalt met het grondgebied van een lidstaat en alleen per geval kan worden beoordeeld. De mogelijke negatieve en positieve gevolgen van verticale overeenkomsten moeten worden beoordeeld voor de onderhavige relevante markt. Het communautaire mededingingsbeleid houdt geenszins een nadeel in voor producenten op kleinere markten, want het is juist erop gericht de concurrentie te waarborgen en de belangen van de consument te beschermen ongeacht hoe groot of hoe kleine de relevante markt geografisch gezien is.

(¹) PB C 270 van 24.9.1999.

(2000/C 170 E/164)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2013/99

van Antonio Tajani (PPE-DE) en Enrico Ferri (PPE-DE) aan de Commissie

(9 november 1999)

Betreft: Schending van de regels betreffende de vrije mededinging en het vrij verlenen van diensten door de Italiaanse wet op de openbare en particuliere gezondheidszorg

Ons is ter ore gekomen dat een aantal verenigingen die de particuliere Italiaanse gezondheidsinstellingen vertegenwoordigen (SNUBALP, FIOSP, URSAP) de Europese Commissie hebben verzocht te onderzoeken of de Italiaanse wet op de openbare en de particuliere gezondheidszorg niet indruist tegen de communautaire regels betreffende de vrije mededinging en de vrije dienstverlening, op grond van:

- een belangenconflict en misbruik van machtspositie door de „aziende sanitarie locali” (plaatselijke bedrijven voor gezondheidszorg), die marktregelend optreden maar zich ook bezighouden met het produceren, verlenen, aankopen en betalen van de diensten in kwestie (legge delega nr. 419 van 30 november 1998 en decreto legislativo nr. 229 van 19 juni 1999),
- het segmenteren van de markt van de gezondheidsdiensten en het discrimineren van niet-Italiaanse verleners van diensten. De tarieven worden autoritair vastgesteld (decreto ministeriale van 22.7.1996) en zo laag gezet dat dienstverleners uit andere lidstaten van de EU feitelijk geen kans krijgen om met een redelijke winstmarge aan de markt deel te nemen. Dat alles in de wetenschap dat de gezondheidsdiensten niet uitgesloten zijn van de regels inzake de vrije dienstverlening.

De interpretatie van de verenigingen die het verzoek bij de Commissie hebben ingediend wordt ook overgenomen door de Italiaanse instantie die waakt over de mededinging en de markt in haar adviezen van resp. 25 juni 1998 en 20 mei 1999. Ook de stellers van de vraag gaan met deze interpretatie akkoord.

Kan de Commissie ons zeggen of zij aan het verzoek gevolg heeft gegeven, welke diensten en functionarissen zich met de zaak bezighouden en in welke fase de procedure zich momenteel bevindt?